

ANDERS GUSTAFSSON

MÅNADSBREV FRÅN FREDENSBORG

JULI 2017

JULI

2017

**SMÅ BERÄTTELSE
FRÅN EN LITEN GÅRD**

i underbara Småland

JULI

Det är dags att summera juli 2017. En sommarmånad som rusade förbi.

Juli var månaden då Fredensborg blev en gård igen. Nu går det djur ute, det är liv i ladugården och vi äter mat från landen. Det är liv och rörelse på en gård som stått i träda. Länge!

Vi har haft ganska bra väder i juli - det har varit rätt mycket sol och lite regn - men vi har inte haft någon dag som varit så där magiskt varm så att den ger en förändrad upplevelse av tid och rum.

När det blir riktigt varmt, gärna samtidigt som det är torr luft, så förändras gården från en liten svensk gård till något annat. Det skulle kunna vara en gård på en bergssida i något Medelhavsland. Varför vet jag inte riktigt, men allt ändrar karaktär.

Ta äppelträden som exempel, de förvandlas från fruktträd till något som ger skugga. De går från att vara något i trädgården till något man kan vara under. Något som ger skydd.

Nej, juli går inte till historien för sitt varma väder, det blev snarare djurens och kroppsarbets månad. Dessutom har vi kommit på plats på allvar. Vi har packat upp det mesta och börjat hitta vår lunk och vardag här. Jobbet, Linköping och livet som det var, för bara en och en halv månad sedan, har helt sjunkit undan.

Barnen har hittat sina liv här och har varit på väldigt gott humör. Vi har inte "gjort något" alls i juli för barnen. Det mesta vi gjort i aktivitetsväg var att vi åkt bort och badat, några gånger, på vår badplats. Dit är två kilometer.

För mig är det befriande att inte fara runt på olika aktiviteter och jag kan inte låta bli att tänka att barnen faktiskt verkar gillar det här lovet! De har fått ett superlångt sommarlov hemma, med båda föräldrarna, samtidigt som vi trots allt är ute på ett äventyr i en ny miljö.

Barnen känns mer avslappnade nu än de gjort på länge och det gör nog vi föräldrar också, även om vi har rätt fulla dagar. Det är inte direkt någon semester här för mig och min sambo.

Vardagen kräver mer av fysiskt arbete från oss vuxna än vad lägenhetslivet gjorde. Vi bär vatten, tar hand om hö, hugger ved, slår med lie och bygger burar.

Men trots det känns det mentalt mycket lugnare att bo här, på en gård på landet, jämfört med en lägenhet inne i stan.

När påverkan utifrån försvinner är det fascinerande hur lite jag behöver. Jag går här och hugger ved, skriver, lagar mat och umgås med familjen.

Tiden räcker knappt till till det, så den behöver inte fyllas med mer.

Om jag haft fyra veckors semester så hade vi varit tillbaka i stan och på våra jobb nu. Det känns överkligt på något vis. Samtidigt ger det lite perspektiv och insikten att jag inte bara har semester har för första gången landat.

Det var en sammanfattning och överblick av juli från vår horisont. Nästa månad är det skolstart och förhoppningsvis har vi några värpta ägg att rapportera om.

Nu följer tre betraktelser från månaden som gått.

Håll tillgodo!

Att känna sig hemma i en ny stad

Vi bor här i ingenstans med tre mil till Vetlanda. Tre mil till Vimmerby. Fyra mil till Eksjö. Vi har ungefär en halvtimmes resa till tre ganska små svenska städer, med väldigt olika karaktär.

Det är städer som vi knappt aldrig besökt tidigare och som vi inte har någon som helst relation till.

Var ligger bilbesiktningen i Eksjö, exempelvis? Sjukhuset, eller om det är vårdcentralen, i Vetlanda? Mekonomen i Vimmerby?

Om vi ska köpa en vattenpump, var åker vi då?

Jag behöver köpa nytt ingefärste. Var vänder jag mig!

Kanske har någon av städerna en fantastisk torgmarknad vi bör matcha våra inköpsresor mot så att vi får möjlighet att uppleva traditionell torghandel samtidigt som vi köper våra övriga varor?

Som ni förstår är vi är rätt vilse ännu!

Samtidigt har vi besökt Vetlanda och Vimmerby några gånger och fått ett första intryck. Eksjö har inte fått så mycket tid ännu, så där får vi vänta lite med reflektionerna.

Vetlanda

Om Vetlanda vore en blomma så skulle man inte köpa den för dess stora skönhets skull.

Ska jag vara helt ärlig så tror jag att den skulle vara ganska svårsåld faktiskt.

Det skulle vara en blomma som funnits väldigt länge, för Vetlanda har en lång historia, men den skulle inte bära spår av förädling eller utveckling från det senaste årtusendet.

Det närmaste man kommer förädling är att man trasat sönder centrala delarna av staden under andra halvan av 1900-talet.

Men samtidigt så skulle Vetlandas största värde kanske inte vara själva blomkroppen, utan bladen runt om och inramningen av själva blomman. För naturen runt Vetlanda är fantastisk.

Kanske är det därför Vetlanda verkar dra till sig lite udda insekter. När jag handlar på Lidl så är det män med flätat skägg som pratar svenska med tysk brytning före mig i kön. Och antalet bilar med utländska registreringsskyltar är stort. Många av dem är folkvagnsbussar av lite äldre modell. Vissa har ägarna målat blommor på.

Det går inte att komma ifrån känslan av att det är här de som vill leva lite alternativt finns, även om de kanske inte är så många.

Vetlanda är praktisk. Staden har skapat en egen liten variant av köpladeområde utanför centrum, om det nu finns något sådant. Där finns Biltema, bygg och inredningsfirmor och det mesta annat som behövs. Allt praktiskt känns på något sätt rent och välfungerande.

Söker man på restauranger i Vetlanda kommer Vetlanda Bowlingrestaurang högt på listan och är rankad som bäst i stan. Det känns rätt på något vis. För i Vetlanda verkar det som om själen är kopplad till aktiviteterna och arenorna. Inte staden, dess arkitektur eller historia.

Vimmerby

Vimmerby är staden för en sommardeckare. Det är en mysig liten stad som har en riktig stadskärna, även om den är liten. Ett brutal mordserie skulle kunna bli riktigt sommartrivsamt om den fick utspela sig mellan trähusen och på det fantastiska torget som finns.

Trots att Astrid Lindgren står staty på torget så är det mord jag tänker på när jag försöker reda ut hur man åker bil till systembolaget som ligger mitt inne i stadskärnan.

Det är charmigt och det är sommarstad. Som ett Ystad eller Kungsbacka.

Och så får man åka bil där det är som mysigast!? I min jakt på Systembolaget känns det som jag kört fel någonstans och att jag rätt som det är ska svänga in på en uteservering.

Även om det inte går så illa så är risken att jag åker där man inte får stor. För trots att stan är liten så har man inte sparat på enkelriktatskyltarna.

Turismen som Astrid Lindgrens Värld medför färgar hela stan. Antalet bilar med utländska registreringsskyltar är betydligt fler än i Vetlanda och folkabussarna är nyare. De saknar helt påmålade blommor utan har istället metalliclack och dyra aluminiumfälgar. Bakpå hänger barncyklar som i små klasar.

När jag tittar på några av bussarna är det inte utan att jag funderar på vad familjerna lämnat hemma.

Om du åker tåg hit och tar en promenad upp till torget, det tar cirka tio minuter, så kommer du slås av antalet frissor/frisörer som finns.

Jäklar vad de måste klippa sig i Vimmerby! Det är inte så att det direkt syns på alla människor du möter, men det kan ju vara alla turister som gör att intrycket inte blir rätt nu i sommar. Skämt åsido; det går inte att gå många meter utan att se en sax eller kam på ett skyltfönster.

Om du fortsätter din vandring, utanför centrum, som är några kvarter runt torget, så blir Vimmerby fort en ganska ful och tråkig stad med halvtomma industrilokaler och en otroligt massa bilfirmor.

Bilhandel och hårklippning verkar vara basnäringarna i Vimmerby.

Just nu är det här rätt roliga betraktelser att göra. Det är som att vara på semester. Vi ser och reflekterar. Kanske har vi helt fel när vi drar lite hastiga slutsatser om saker och tings vara. Men det är lätt att leva i nuet när det man ser är nytt.

Kanske är Vetlanda fantastiskt. Kanske är inte hårfrisörsketätheten högre i Vimmerby än andra städer. Jag kan ha fel, även om jag inte alls inser hur det skulle kunna vara så!

Vi har skäl att återkomma i frågan.

Kärleken till Pip och syskonslagsmål

I början på månaden var vi och köpte kycklingar. Sju stycken var lite större och äldre och de fick genast flytta ut i ladan. Till hönshuset som vi inrett där. Resten, cirka 15 stycken små pipande mjuka bollar, flyttade in till oss för att bo inomhus, i värmen, någon vecka.

Det här slutade i katastrof. Något gjorde våra små kycklingar magsjuka och de smittade varandra. De dog en efter en.

Gud vad vi jobbade med de små live. I början kämpade vi med varje individ som var dålig. Jag tror inte det gjorde någon skillnad, men vi försökte.

Störst insats gjorde Tova, vår äldsta dotter, med en kyckling som fick namnet Pip. Pip hölls varm och matades med spruta under nästan 12 timmar.

Under 12 timmar knyts det starka band till en liten kyckling!

När kycklingen såg relativt pigg ut på kvällen fick den återgå till de andra hönsen för att få nattvärme.

När vi tittade till kycklingarna, innan vi la oss, låg Pip död.

Det var Tova som såg det och hon fick också se hur de andra kycklingarna bara klev på den döda Pip. Det var en död utan värdighet.

Det här passerade naturligtvis inte bara förbi! Det hårda livet blev påtagligt för oss alla och Tova kände stor sorg och saknad under mer än ett dygn.

Efter det här blev vi lite krassare och började gallra ut och nacka de kycklingar som var dåliga, så snart vi upptäckte det. Det kanske var mer rätt ur ett smittspridningsperspektiv, men den hanteringen gav ingen glädje till någon.

Knappa hälften av kycklingarna klarade sig. De är nu ute och spatserar i det fria med övriga höns och de ser ut att må bra och växer bra.

Apropå växer!

Vilken skillnad några veckor gör i en kycklings liv! De växer något helt otroligt och de små pipande bollarna vi plockade med i början på månaden har utvecklats till rätt stora fåglar nu.

Och då kommer nya problem, möjligheter och utmaningar.

De slåss!

En tupp - tror vi - är otroligt elak och hackade rejält på de andra så det blev stora sår. Efter lite olika försök att ordna gruppdynamiken fick Elake Tupp flytta till den flock med lite äldre kycklingar vi har. Den andra flocken bröts sedan upp i två delar.

Det kändes lite som att vara rektor på en skola. Vi fick styra och ställa. Dela ut reprimander, ta hand om de som blivit utsatta för mobbning och skapa nya flockar där alla skulle få plats.

Vi har lyckats ganska bra med det och just nu råder lugn och frid i våra tre flockar. När jag skriver det här så jobbar vi med att samla alla i en flock.

Som det inte vore nog med slagsmål bland kycklingarna så har våra två kaninhonor, Ester och Snövit, börjat slåss med varandra. Syskonbråken är stenhårda; pälsen slits loss i stora tussar och öronen blöder.

Estrid och Snövit är tvillingsysstrar och har aldrig varit ifrån varandra under någon längre stund. De är otroligt tajta där de lever sida vid sida. De putsar varandra och sover nära. För det mesta är det här väldigt sött, men nu har alltså hormonerna börjat rinna till och friden bryts då och då ut mot rena slagsmål.

Ännu bor de tillsammans och det råder trots allt någon sorts ordning. Men det får inte eskalera, då blir det rektorsinsatser även på kaninsidan!

Här i huset delar barnen rum. Två sysstrar, med tydliga tecken på hormontillströmning, bor sida vid sida. I andra rummet bor ungtupp ett och två.

Jag hoppas att det vi får med oss från kycklingarna och kaninerna - i form av lärdomar och lösningar - lätt kan överföras till barnen och att vi kan dra nytta av det vi lär längre fram.

Tyvärr har den enda lösningen, när bråk uppstått, så här långt varit att bygga en ny bur till någon individ på gården. Fortsätter det så här har vi snart fyra hönshus, tre barn i egna stugor och 200 trekantsburar här på gården.

Då är man glad att Fredensborg räknas som jordbruksfastighet och att vi kan bygga lite hur vi vill!

VED

Hela juni har jag jobbat med veden. Jag handsågar allt och klyver allt för hand.

Det tar tid och är rätt slitigt. I början på månaden så orkade jag inte jobba så länge under en dag innan främst händerna och underarmarna sa ifrån. Då var det bara att acceptera att det inte fanns mer att göra och ge upp.

Men nu är det inte så längre. Det är betydligt bättre bett i nyporna numera och det går att jobba allt längre. Men då sliter det också mer på andra delar som axlar, bål och rygg och kroppen känns rätt trött på kvällen.

Tyvärr har arbetet med veden tagit längre tid än jag räknat med. Vi skulle behöva ha ungefär dubbelt så mycket ved framme, jämfört med det vi redan har sågat och klyvt, ganska snabbt nu.

Samtidigt är det bara att arbeta på. Jag trivs med att vara i skogen och älskar att jobba fysiskt så det är egentligen endast den stundande hösten som stressar.

Att såga och hugga ved är en märklig syssla. Den kräver hela ens fysiska närvaro och arbetskapacitet samtidigt som den inte kräver speciellt mycket av hjärnan. Ibland blir arbetet så tungt att jag måste ta korta pauser och då står jag i princip helt still samtidigt som hjärnan får fritt spelutrymme. Det är ett intressant fenomen.

Trots att hjärnan går på högvarv så känns det inte som att den arbetar. Det är strömmande kreativa tankar som kommer av sig själv utan att hjärnan blir trött. Det är tankar som innehåller och ger energi. Det är den lek- och fantasifulla tanken som får plats.

Här finns inga fel, problem eller oförrätter som behöver lösas eller ältas. Det finns inte heller några begränsningar, utan bara möjligheter.

Jag skulle inte säga att det jag upplever är flow när jag hugger ved. Inte heller är det ett meditativt tillstånd. För mig handlar det här mer om den fria tanken. Om hur hjärnan arbetar när den inte blir stimulerad av något som kräver så mycket kapacitet.

Det här på något vis motsatsen till det moderna livet där hjärnan hela tiden hålls aktiv medan våra kroppar är i viloläge eller endast gör enklare jobb.

Det är inte finare eller bättre att hugga ved än det är att spela dataspel, för att ta ett exempel i andra extremer. Det är inte det som är min poäng. Snarare reflekterar jag över kontrasterna mellan hur min hjärna fungerar när jag hugger ved mot om jag exempelvis arbetar på kontor.

Jag inser att jag tar för givet att min hjärna ska sättas under ett ständigt tryck av information och stimuli, i de flesta sammanhang i livet, samtidigt som det inte alls verkar vara nödvändigt! Min hjärna verkar nämligen tycka att det är enastående trevligt att umgås med sig själv, under rätt många timmar.

Om mig

Jag som skrivit det här månadsbrevet heter Anders Gustafsson och jag jobbar som, som ...

Nej, den klassiska inledningen fungerar inte längre. Jag jobbar nämligen inte i någon vanlig bemärkelse sedan midsommarafton. Jag är långledig. Jag skriver, läser, är med mina barn och driver en liten gård i Småland. Så jag är inte sysslolös. Men jag jobbar inte!

I månadsbrevet får du följa vårt nya liv. Månad för månad. Det är ett annorlunda liv. Kanske inte främst för att vi lever på landet, för det är många som gör, men vi försöker aktivt leva ett enklare liv. Med människorna i fokus. Vi vill leva mer här och nu.

Vi strävar efter att vara lite mer självförsörjande än tidigare, men det är ingen religion för oss att leva på det vi själva producerar. Det är en del i vårt välbefinnande att leva på en gård i underbara Småland.

På bloggen Onkel Toms stuga så kan du läsa om hur vi gett oss själva den här chansen. Chansen att kliva ur ekorrhjulet in i något annat. Bloggen har funnits sedan 2014 och spänner över privatekonomi, arbetslivet och det som händer i huvudet när man ändrar förutsättningarna så radikalt som vi gjort. Där finns intervjuer med de som gjort liknade förändringar. På senare tid har bloggen fått sällskap av en podd.

Vi har nått hit genom att inse att livet erbjuder mer än konsumtion. Och att det går att styra sitt liv mer än vad vi tror.

Följ oss via sociala medier (ikonerna är klickbara):

Naturligtvis hittar du alla adresser och mycket mer på bloggen Onkel Toms stuga. Välkommen!